

แฝดพี่แฝดน้อง

ปราณี-ประนอม หิรัญเสวก

R6021

ฝาแฝดพบหลวงพ่อบ

ฝาแฝดสองคนถือกำเนิดเกิดขึ้นมา ณ บ้านเลขที่ ๖๓ หมู่ ๑๕ อำเภอหันคา จังหวัดชัยนาท แฝดพี่มีชื่อว่า ปราณี หิรัญเสวก แฝดน้องมีชื่อว่า ประนอม หิรัญเสวก

โดยปกติแล้วแฝดทั้งสองจะชอบฟังรายการธรรมะทางวิทยุเป็นประจำ เริ่มฟังมาตั้งแต่อายุ ๑๕ ปี ฟังแล้วก็เกิดความเลื่อมใสในพระธรรมคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ได้ทรงสั่งสอนไว้ว่า

“จงละอกุศลทั้งปวง จงทำกุศลให้ถึงพร้อม จงตามรักษาจิตให้ผ่องใส”

และได้ติดตามฟังรายการธรรมะที่คณะพระภิกษุสามเณรจัดเผยแผ่ธรรมะมาโดยตลอด ขอกราบขอพระคุณท่านที่เผยแผ่ธรรมะทุกท่านมา ณ ที่นี้ด้วย

อยู่มาวันหนึ่งฟังรายการของคนวัดทางวิทยุ ตอนนั้นคนวัดจัดนำไหว้พระหลายวัดหลายคันรถ คนวัดเล่าทางวิทยุว่า ได้นำขบวนไหว้พระเดินทาง หลงเข้าวัดอัมพวัน พอไปถึงก็พบหลวงพ่อบ ออกมาต้อนรับ

สิ่งแรกที่หลวงพ่อบต้อนรับก็คือ หิ้งน้ำ หลวงพ่อบเชิญทุกคนเข้าหิ้งน้ำ และตามมาด้วยเครื่องดื่มและอาหาร เสร็จแล้วหลวงพ่อบก็กล่าวต้อนรับด้วย ธรรมปฏิสนธิ์ ด้วยเมตตาไมตรีอย่างดีงาม

คนวัดเล่าลักษณะท่าทางของหลวงพ่อบให้ฟังทางวิทยุ แฝดน้องเกิดความเลื่อมใสในองค์หลวงพ่อบ จับปากกาจดชื่อหลวงพ่อบและวัดไว้ก่อนเพื่อกันลืม

ต่อมาวันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๒๖ แฝดน้องได้เขียนจดหมายมากราบนมัสการหลวงพ่อบเล่าถึงคนวัดได้พูดถึงหลวงพ่อบทางวิทยุ จึงเป็นเหตุให้แฝดน้องเกิดความเลื่อมใส จึงได้เขียนจดหมายมาถึงหลวงพ่อบ

หลวงพ่อบตอบจดหมายแฝดน้อง ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๖ เชิญชวนให้แฝดน้องมาเที่ยวที่วัดอัมพวัน แฝดน้องก็เขียนจดหมายถามการเดินทางมาวัดอัมพวัน หลวงพ่อบก็ตอบจดหมายลงวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๒๖ ชี้แจงการเดินทางมาวัดอัมพวันให้ทราบและชวนให้มาเที่ยววัดอัมพวันอีก

ต่อมาหลายเดือนก็ยังไม่ได้เดินทางมาวัดอัมพวัน แผลน่องก็เขียนจดหมายอีกลงวันที่ ๘ ตุลาคม ๒๕๒๖ หลวงพ่อบอกแผลน่องว่าถามทางมาวัดอัมพวันแล้ว ยังไม่เห็นมา คราวนี้หลวงพ่อกถามหนทางมาบ้านแผลน่องบ้าง แผลน่องก็เขียนบอกหนทางมาบ้านแผลน่องมาให้หลวงพ่อ

อยู่มาวันหนึ่ง ฝาแผลทั้งสองต้องออกไปช่วยเขาทำงาน แต่บังเอิญเจ้าของงานเกิดขัดข้อง เลยอยู่บ้านทำงานเล็ก ๆ น้อย ๆ

เวลาบ่ายของวันที่ ๒๘ ธันวาคม ๒๕๒๖ ก็มีรถมาจอดที่หน้าบ้านมีพระภิกษุมาถามหาคนชื่อประยอม คือแผลน่อง พอแผลน่องเห็นพระ ซึ่งไม่เคยเห็นที่ไหนมาก่อน แผลน่องก็นึกในใจทันทีว่า ต้องใช่ หลวงพ่อพระครูภาวนาวิสุทธิ แน่นอน

ได้นิมนต์หลวงพ่อขึ้นบ้าน แผลน่องกราบหลวงพ่อแล้วถามว่า “ใช้ท่านหลวงพ่อพระครูภาวนาวิสุทธิไหม” ท่านก็ตอบว่า “ใช่”

“สาธุ ลูกดีใจที่สุดเลย ไม่นึกไม่ฝันว่าหลวงพ่อกจะมาโปรดลูกถึงในทุ่งนา ป่าดงเช่นนี้เลย”

สิ่งที่หลวงพ่อนำมาฝาก คือ รูปถ่ายใบใหญ่ มอบให้แผลน่อง และมีสิ่งที่น่าสังเกตคือ หลวงพ่อรู้จักแต่แผลน่องทางจดหมาย แต่หลวงพ่อนำ ขนมหีบเยาะมาฝากสองอัน!

เป็นสิ่งที่ทุกคนในบ้านมีพ่อแม่ ยาย พี่น้อง ดีใจกันเป็นอย่างยิ่ง ที่เห็นหลวงพ่อกฤณามาโปรดลูกทั้งสองถึงบ้าน แล้วหลวงพ่อก็ลากลับ

วันที่ ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๗ แผลทั้งสองก็เดินทางมาวัดอัมพวัน กราบนมัสการหลวงพ่อกษมวัดอัมพวันด้วยความดีใจเป็นอย่างยิ่ง

ขากลับหลวงพ่อกฤณานำรถไปส่งแผลทั้งสองถึงที่บ้านทุ่งนาป่าดงอีก ลูกขอกราบขอบพระคุณหลวงพ่อกษมผู้มีพระคุณอย่างสูงยิ่ง

แผลพีใช้หนี้กรรม

ชีวิตของแผลพีที่เกิดมา ดูเหมือนว่าจะเป็นชีวิตที่ต้องชดใช้หนี้กรรมมาตลอด ทั้งกรรมเก่าและกรรมใหม่ที่ติดตามมาให้ผลเป็นระลอก สุดแล้วแต่ว่ากรรมอะไรจะติดตามมาทัน

ตอนเป็นเด็กแต่ครั้งยังเดินไม่ได้ แผลพีเกิดป่วยเป็นฝีในคอ เจ็บปวดสุดแสนสาหัส ร้องครวญครางทั้งวันทั้งคืน จากนั้นก็ป่วยกระเสาะกระแสะกันบ่อยทั้งแผลพีและแผลน่อง ทำท่าว่าจะเลี้ยงไม่รอด

คุณพ่อจึงบวชพระ ยกบุญกุศลแผ่เมตตาให้ลูกฝาแฝด ๗ วัน ตลอดเวลา ๗ วันที่ คุณพ่อ บวชเป็นพระไม่ฉันเนื้อสัตว์ ปฏิบัติเคร่งครัด ทำวัตรสวดมนต์ภาวนาให้ลูกทั้ง ๗ วัน

จากนั้นฝาแฝดก็ค่อย ๆ เติบโตขึ้นมาอายุได้ประมาณ ๙ ปี แผลฟกก็ป่วยหนักด้วยโรค สมองอักเสบ นอนป่วยทรมาณเป็นแรมเดือน

อายุ ๑๓ ปี แผลฟกก็ป่วยด้วยโรคสมองอักเสบ ตับ ปอดอักเสบอีก ต้องนอน โรงพยาบาลแทนบ้านนานนับวันนับเดือน

อายุ ๑๔ ปี แผลฟกก็ป่วยหนักด้วยโรคเก่าคือสมองอักเสบ ตับ ปอดอักเสบ ต้องเข้า โรงพยาบาลให้หมอเยียวยา ต้องหยอดข้าวหยอดน้ำกันอีกครั้ง

คราวนี้รุนแรงแสนสาหัสจนมีอาการกระดูก คุณยายผู้เฒ่าไข้อยู่ประคองอุ้มหลาน ถึงกับ ผงะหงายหลังมือไปปิดแก้วของโรงพยาบาลหล่นแตกกระจาย

ครั้งนั้นก็น่าจะตายเสีย แต่ก็ยังอุตสาหุ่รอดชีวิตมาได้ อีก เวรกรรมแท้ ๆ แผลฟกคงทำ กรรมไม่ดีไว้มาก ชาตินี้จึงต้องมาชดใช้หนี้กรรมไม่รู้จักจบสิ้น

กรรมใหม่ในชาตินี้ก็เห็นทันตา แผลฟกดีสุนัขตัวหนึ่งที่ชอบกัดสุนัขตัวอื่นอย่างดุร้าย ชอบ กัดสุนัขที่สู้ไม่ไหว และตัวเล็กกว่าอยู่เสมอ

วันหนึ่งสุนัขตัวนี้กำลังกัดสุนัขตัวที่เล็กกว่าอย่างดุร้าย ตัวเล็กยิ่งร้อง มันก็ยิ่งกัดขย้ำไม่ หยุด แผลฟกคิดว่าไม่ได้อันหนึ่งก็ตีลงไปที่หลังข้าง ๆ โคนหางของมัน ได้ผลทันที่มันเลิกกัด ตัวเล็กแล้วก็ร้องเอ็ง ๆ วิ่งหนีไป

เจตนาที่แผลฟกตีก็เพื่อหวังจะห้ามปรามไม่ให้กัดสุนัขตัวเล็กกว่า แต่เป็นเพราะตีแรงไป หน่อย หรือจะตีไปถูกเส้นประสาทสำคัญเข้าก็ไม่ทราบ

สุนัขตัวนั้นเดินร้องอยู่สองสามวัน จากนั้นมาขาหลังทั้งสองข้างก็พิการลากไปกับพื้น เดิน ไม่ได้ แผลฟกเห็นมันเป็นเช่นนั้นก็นึกเสียใจ และสงสารสุนัขตัวนั้นเป็นที่สุด

เวลาสุนัขตัวนั้นจะไปไหน จะเดินได้แต่สองขาหน้าเท่านั้น แล้วลากขาหลังไปกับพื้น อยู่ ได้ประมาณ ๒ เดือนสุนัขตัวนั้นก็ตายจากไป

จากนั้นมาประมาณสิบกว่าปี เมื่อวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๒๕ แผลฟกเกิดปวดขาขึ้นมา อย่างเฉียบพลันโดยหาสาเหตุไม่ได้ ขาบวมปวด ปวดหนักขยับเขยื้อนเคลื่อนไหว ยกเดินไม่ได้ เลย นอนร้องครวญครางน่าสงสารมาก

พาไปรักษาตามคลินิกแถวบ้าน และไปรักษาที่โรงพยาบาลนานนับเดือนก็ไม่หาย ข้าเริ่ม เล็กก็ปลงเหมือนคนพิการ เวลาจะไปไหนก็ต้องใช้สองแขนยันกับพื้น ขยับถัดถอยหลังลากขาไป กับพื้นอย่างน่าสมเพช

แฝดพี่ปลงสังขารตัวเอง ข้าเรามันปวดทรมานเล็กก็ปลง ชิดเหลืองมองดูแล้วเหมือน ซากผี เวลาขยับถัดถอยหลังลากขาไปก็เหมือนกับสุนัขตัวนั้นไม่มีผิดเลย

คิดแล้วก็เศร้าสลดใจเสียจริง เราเคยทำให้สุนัขพิการเป็นอย่างนั้น เราก็ต้องมาเป็นอย่างนี้ เหมือนกับสุนัขตัวนั้น โอ้แรงอะไรจะเสมอด้วยแรงแห่งกรรมนั้นไม่มีอีกแล้ว

น้อง ๆ เป็นแฝดพี่อยู่ในสภาพเหมือนคนพิการก็สงสาร พาไปรักษาที่โรงพยาบาลเลิดสิน เมโย กรุงเทพฯ หมอก็บอกตรงกันว่า เป็นรูมาตอย รูมาตีซึม

พอดีมีญาติผู้พี่พาไปรักษาที่วัดน้ำวน ต.บางเตือ อ.เมือง จ.ปทุมธานี หลวงพ่ออำภา ผู้ เปี่ยมล้นไปด้วยเมตตา คอยปลดเปลื้องทุกข์และขุบชีวิตของคนที่กำลังเจ็บปวดทุกข์ทรมาน มาแล้วนับแสน ๆ คน

หลวงพ่อก็รักษาแฝดพี่ด้วยการให้กินยาหม้อ ให้น้ำมัน หลังจากนั้นมา แผลพี่ก็ กลับฟื้นคืนหาย เดินได้อีกครั้งหนึ่ง หลังจากที่เดินไม่ได้มาสองเดือนกว่า

เจ้าสุนัขเอ๋ย แผลพี่ชดใช้หนี้กรรมให้เจ้าแล้ว ถ้าบุญใดกุศลใดจะพึงเกิดมีขึ้นมาจากการ เขียนเรื่องกรรมนี้ แผลพี่ของแหม่ก็ทำให้แก่สุนัขตัวนั้น

ถ้ามีเวรจงเปลื้องปลด อดโทษข้าฯ อย่าผูกไว้เลย ถ้าสุนัขตัวนั้น ซึ่งชื่อว่าเจ้าตุ้ ถือกำเนิด อยู่ ณ ชาตใด ภพใดก็ขอให้พึงมีส่วนได้ ส่วนถึงซึ่งบุญกุศลที่ข้าฯ ทำให้ครั้งนี้ด้วยเถิด

คำพูดอันศักดิ์สิทธิ์ของหลวงพ่อกษัตริย์

เมื่อเดือนสิงหาคม ๒๕๓๓ ฝาแฝดทั้งสองมางานคล้ายวันเกิดของหลวงพ่อกษัตริย์ แต่แฝดพี่ ต้องอยู่วัดอัมพวันนานเพราะหลวงพ่อบอกว่า **“แฝดพี่ กลับบ้านตาย!”**

แฝดพี่กราบลาหลวงพ่อกษัตริย์กลับบ้านเพื่อจะไปงานกฐินของญาติ หลวงพ่อกษัตริย์ก็พูดอีกว่า **“แฝดพี่ กลับบ้านตายนะหนู”** แผลพี่ก็กลับบ้านเพียงวันเดียวแล้วก็กลับไปอยู่วัดอัมพวันอีก

หลายครั้งที่หลวงพ่อกษัตริย์ย้ำว่า **แฝดพี่กลับบ้านตาย!** แต่ด้วยความจำเป็นที่แฝดพี่จะต้อง กลับไปสอบธรรมศึกษาตรี แผลพี่ก็กลับบ้านวันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๓๓

สองเดือนผ่านไป แผลพี่ก็ยังปกติสบายดีอยู่ แต่พ่อแม่พี่น้องทุกคนก็ยังคอยเฝ้าดูแฝดพี่ ด้วยความไม่แน่ใจที่หลวงพ่อบอกว่า **แฝดพี่กลับบ้านตาย!**

ทุกคนคิดอยู่ในใจเสมอว่า แผลผีจะตายหรือจะอยู่ ๒ เดือนผ่านไป ก็ยังไม่มีอะไรเกิดขึ้น เวลาว่าง ๆ แผลผีและแผลน้องจะพากันไปนั่งเล่นที่สะพานทำน้ำ แผลน้องก็พูดเล่นเป็นการสนุกว่า “หลวงพ่อบอกว่าแผลผีกลับบ้านตาย ไม่เห็นตายสักทีเลย อ้วนเป็นหมูตอนเชียว”

อยู่ได้ไม่กี่วัน แผลผีเกิดคิดสังสารควายชราหาเสียที่เลี้ยงไว้ตัวหนึ่ง ซึ่งอยู่ในคอกห่างไกล บ้านออกไปหน่อย

แผลผีจึงชวนแผลน้องไปเป็นเพื่อนฉีดน้ำมันไฉ่ยู่ให้ควายในเวลาค่ำคืน แผลน้องก็ไม่อยากจะไป แต่แผลผีก็รบเร้าเฝ้าชวน แผลน้องเสียแค้นไม่ได้ก็ไปเป็นเพื่อน

แผลผีไปถึงก็ฉีดน้ำมันไฉ่ยู่เป็นการใหญ่ เสียงดังฟอด ๆ สักครู่ก็เงียบหาย เพราะว่าแผลผีมองเห็น “ผีครึ่งตัวแว็บ ๆ เข้าไปที่ต้นไม้ แผลผีก็บอกกับแผลน้องว่า พี่เห็นอะไร พี่เห็นอะไร แล้วแผลผีก็วิ่งหนีไปอย่างรวดเร็ว แผลน้องวิ่งตามก็ไม่ทัน

ธรรมดาแล้วแผลผีจะเชื่อซ้ากว่าแผลน้องมาก แต่วันนั้นแผลผีลมกรด วิ่งหนีผีถึงบ้านก่อนแผลน้อง

พอแผลน้องวิ่งตามไปถึงบ้านก็นั่งหอบซีโครงกางใจเต้นเร็ว แผลผีเห็นแผลน้องนั่งเหนื่อยหอบอยู่นาน แผลผีก็บอกว่า “ระวังนะแผลน้องเดี๋ยวจะเจ็บไข้วักรึน”

จากนั้นมาได้ไม่กี่วัน แผลน้องไม่เห็นเป็นอะไร แต่แผลผีเกิดมีอาการปวดท้อง อาเจียนไม่หยุด ปวดท้องรุนแรงมาก มากขึ้นจนทนไม่ไหวต้องไปหาหมอ

หมอก็ฉีดยา ให้น้ำเกลือ ให้น้ำมารับประทานสารพัด หมอบอกว่า เป็นโรคกระเพาะและลำไส้อักเสบอย่างรุนแรง หมอไม่รับรองความปลอดภัย

ตอนนี้คำพูดของหลวงพ่อกับว่า “แผลผีกลับบ้านตาย” ก็เริ่มจะปรากฏชัดเจนขึ้น

เมื่อวันที่ ๒๗ มกราคม ๒๕๓๔ แผลผีป่วยอยู่คลินิคบ้านหมอ ๒ วัน ก็กลับบ้านตลอดเวลาที่ป่วยไม่ได้รับประทานอาหารเลย ได้แต่ปวดท้องอาเจียนถ่ายทั้งวันทั้งคืน อาการป่วยของแผลผีหนักมาก ทรมานเพียบลงทุกที ถ้าอยู่บ้านอีก ๒-๓ วันก็ตายแน่

เผอิญมีคนบอกให้ไปรักษาที่โรงพยาบาลหมอประเจิด แผลผีก็ถูกนำเข้าโรงพยาบาล หมอประเจิดทันที หมอให้น้ำเกลือ เอ็กซเรย์ ฉีดยา วันหนึ่งเป็นสิบเข็ม รับประทานยา เข้าเครื่องอุลตราซาวด์ สอนแป้ง ให้น้ำเกลือจนเส้นแตกไปหลายเส้น ให้น้ำเกลือ ๒๐ ถัง หมอฉีดยาชนิดเข้าเส้นที่ไร เส้นแตกทุกที มันสุดจะทรมาน

วันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๓๔ แผลฟี่เข้าโรงพยาบาลให้หมอยีเยวยา แต่อาการป่วยไม่ดีขึ้นเลย จนถึงวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ ซึ่งเป็นวันคล้ายวันเกิดของแผลฟี่ แผลฟี่มีอาการเพียบหนักเกือบจะเปลี่ยนจากวันเกิดเป็นวันตายเสียแล้ว ปวดท้องถ่าย อาเจียนตลอด

เวลาใช้ขึ้นมาก ๆ หายใจไม่ออก เหมือนมีอะไรมาจุกแน่นลำคอทุรนทุราย หมอตกใจแล้ว สายหน้าเมื่อซีพจรเต้นอ่อนลง พ่อแม่ น้ำและน้อง ๆ ที่ไปเยี่ยมดูอาการของแผลฟี่ต่างก็มีสีหน้าวิตกกังวลทุกคน

มีเพื่อนรุ่นน้องคนหนึ่งชื่อ กัญญา ไปเยี่ยมแผลฟี่ เมื่อเห็นหน้าแผลฟี่ เพื่อนยิ้มและหัวเราะ แล้วก็ส่งเสียงแจ้ว ๆ พูดขึ้นมาว่า

“นั่นไงล่ะ หลวงพ่อบอกว่ากลับบ้านตาย ก็ยังจะกลับไป” เพื่อนพูดย้ำ พร้อมกับเอื้อมมือไปลูบคลำสังขารร่างกายที่ผ่ายผอมของแผลฟี่ที่กำลังนอนแผ่อยู่บนเตียง

แต่เพื่อนรักและเป็นห่วงแผลฟี่อยู่ช่วยเฝ้าไข้ตลอด ช่วยแบ่งเบาภาระกับแผลฟี่น้อง เพราะแผลฟี่ต้องเข้าห้องน้ำบ่อย เดี่ยวถ่าย เดี่ยวอาเจียนทั้งวันทั้งคืน เพื่อนก็ผลัดกันหลับผลัดกันตื่น เฝ้าไข้ตลอดเวลา

แผลฟี่พยายามคิดถึงพระพุทธเจ้าผู้ทรงบริสุทธิ วิเศษศักดิ์สิทธิ์ ตรัสธรรมเป็นอัศจรรย์ ทรงประเสริฐสุดกว่ามนุษยชาติทั้งหลาย ได้สองสามขณะจิตเท่านั้น จิตก็ตกจมหายไปกับทุกขเวทนาที่หนักหนาสาหัส

ในขณะที่แผลฟี่นอนป่วยอยู่บนเตียงคนไข้ นั้น จะเป็นเพราะด้วยความเจ็บปวด หรือพิษไข้ หรืออะไรก็ไม่อาจจะทราบได้ ที่ทำให้แผลฟี่ตกใจจนผวา

แผลฟี่เห็นเป็นรูปคนปนมียืนรอบเตียง แล้วก็หันหลังมองจ้องดูแผลฟี่ มีทั้งหน้าผู้หญิงผู้ชาย แผลฟี่คิดว่าผีหรือคนมาจากไหนกันมากมายนักหนา มากี่หันมองจ้องดูเราจนหน้าติดกันเป็นแพ ใจหาย สักครู่ผีก็หายไปหมด

วันต่อมามีผีฝรั่งพุ่งหัวสูงขึ้นเกือบถึงเพดานโรงพยาบาล หน้าขาว ยืนมองดูแผลฟี่แล้วก็หายไปอีก และเห็นอะไรอีกเยอะเยอะที่มันแปลก ๆ ที่แผลฟี่ยังไม่เคยเห็นมาก่อน

ตั้งแต่วันแรกที่แผลฟี่เข้าโรงพยาบาลหมอประเจ็ดเห็นแต่ผีและสิ่งประหลาดมาทำให้ใจหายอยู่เรื่อย

พอวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๔ หลวงพ่อพระภวนาวิสุทธิคุณ ก็เมตตากรุณาไปเป่า
ศีระให้แฝดพี่ที่โรงพยาบาลหมอประเจ็ด พอหลวงพ่อเป่าศีระให้แล้ว พวกพี่ไม่ทราบว่
ไปไหนหมดไม่มาให้เห็นหน้าอีกเลย

จากนั้นมา แฝดพี่ก็มีอาการดีขึ้นเรื่อย ๆ เกือบจะได้แข่งคิวเข้าไปนอนพักผ่อนเป็นครั้ง
สุดท้ายอยู่เมรุเสียแล้ว

แฝดพี่คิดอยู่เสมอว่า วันนี้เรายังไม่ตาย อยู่ต่อไปวันหน้าเราก็ต้องตายเหมือนกันทุกคน
เพราะว่าเกิดแล้วไม่ตายไม่มีแน่แม้สักคน แต่คราวนี้แฝดพี่รอดตายมาได้อีกครั้งหนึ่ง

สาธุ หลวงพ่อที่เคารพอย่างสูง หลวงพ่อมีพระคุณล้นเหลือเหนือเกล้าของลูก หลวงพ่อ
เมตตาไปเป่าศีระให้แล้ว ยังให้เงินช่วยรักษา และพี่ ๆ ที่อยู่วัดก็ช่วยเงินค่ารักษาด้วย

ลูกขอกราบแทบเท้าหลวงพ่อ ขอกราบของพระคุณหลวงพ่อ และพี่ ๆ ผู้มีพระคุณอย่าง
สุดซึ่ง ลูกไม่มีสิ่งใดจะทดแทนพระคุณของหลวงพ่อได้ หลวงพ่อพระภวนาวิสุทธิคุณไว้จะไม่ขอ
ลืมเลยจนกว่าร่างกายจะเกยสู่เชิงตะกอน

หลวงพ่อซุบชีวิตของลูกไว้เหมือนตายแล้วเกิดใหม่ แฝดพี่คิดอยู่ในใจเสมอว่า ชีวิตที่
เหลือน้อยนี้จะทำอะไรให้เกิดเป็นบุญกุศลแก่ตัวเองบ้าง

หลายครั้งแล้วที่แฝดพี่ทำงานพอได้เงินมาก็ต้องเข้าโรงพยาบาลให้หมอมอดไปเป็นหมื่น
ๆ แต่ครั้งหลังสุดนี้ หนักที่ที่ได้เงินมา แฝดพี่และแฝดน้องก็พากันไปทำบุญทอดกฐินไว้เป็น
จาคานุสติที่ภาคอีสานหนึ่งกอง

นึกย้อนหลังกลับไป แฝดพี่แฝดน้องได้สร้างพระไตรปิฎกไว้หนึ่งชุด และทั้งแฝดพี่แฝด
น้องก็ได้อ่านพระไตรปิฎกจบคนละหนึ่งจบ ได้บวชพระไว้ในพระศาสนา ได้ปฏิบัติธรรม
กรรมฐานที่วัดญาณสังวราราม ได้ ๑๓ วัน ได้ไหว้พระสวดมนต์ภาวนาบ้างตามแต่โอกาสจะพึงมี
ทำบุญใส่บาตรทุกวันพระ และได้บริจาคดวงตาไว้กับศูนย์ดวงตาสภากาชาดไทย

ถ้าวันใดแฝดพี่แฝดน้องเสียชีวิตลงคนที่กำลังตกอยู่ในความมืด คือตาบอด ก็จะได้รับแสง
สว่างจากดวงตาของแฝดพี่แฝดน้องที่อุทิศให้ต่อไป

ขอบุญกุศลทั้งหลายที่เราได้บำเพ็ญแล้วจงช่วยให้เรามีความสุข ได้เข้าสู่กระแสพระ
นิพพาน กรรมใดที่เราได้ล่วงเกินต่อสัตว์เล็กใหญ่ทั้งหลายก็ดี จะเจตนาหรือไม่เจตนาก็ตาม ขอ
ได้โปรดอโหสิกรรมและอนุโมทนาบุญกุศลที่เราทำ และขอให้ต่างคนต่างอยู่เป็นสุขจนกว่าจะถึง
พระนิพพานด้วยกันทุกรูปทุกนามเทอญ